

σεσιν αὐτοῦ συγκεντρόνων ταύτας θέλει εὐρίσκει ἐν αὐταῖς τροφήν πνευματικὴν προπαιδευμένην καὶ ἀντικείμενα σπουδαιοτέρων μελετημάτων.

»Θεωρῶν δὲ προσέτι ὁ Σύλλογος ὡς ἄριστον σύνδεσμον τῆς καλλιέργειας τῶν γραμμάτων καὶ διαδόσεως τῆς παιδείας τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεκήρυξε τὴν μετὰ σχολίων κριτικῶν καὶ ἐξηγητικῶν ἐκδοσιν αὐτῶν ὡς ἐν τῶν κυριωτέρων μέσων πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ, ὃν προέθετο, προσκαλῶν οὕτω τοὺς μὲν φιλομούσους τῶν πλουσίων ὁμογενῶν ἵνα χορηγήσωσι τὴν πρὸς τοῦτο ἀναγκαιοῦσαν δαπάνην, τοὺς δὲ λογίους ἵνα εἰς τὸν εὐγενῆ τοῦτον ἀποδυσθῶσιν ἀγῶνα.

»Περσίνοντες τὴν παροῦσαν νομίζομεν ἀναγκαῖον ἵνα ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τοῦ ἄρθ. 15 τοῦ κενονισμοῦ, καθ' ὃ δύνανται νὰ γίνωσι τακτικὰ μέλη τοῦ Συλλόγου καὶ ἄνδρες ἐκτὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως διαμένοντες· ἐξαιτούμενοι δὲ τὴν ἀρωγὴν ὑμῶν ὑπὲρ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ σκοποῦ τοῦ Συλλόγου, σᾶς παρακαλοῦμεν ἵνα δεχθῆτε τὴν ἐκφρασιν τῆς διακεκριμένης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως ἡμῶν.

»Ὁ Πρόεδρος
(Τ. Σ.) »Κ. ΚΑΡΑΠΑΝΟΣ.

»Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
»Γ. ΧΑΣΙΩΤΗΣ.»

Η ΧΑΡΑ ΠΡΟΞΕΝΕΙ ΤΡΟΜΟΝ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ EMILE DE GIRARDIN.

Πρόσωπα:

ΑΔΡΙΑΝΟΣ, υἱὸς τῆς Κ. Δεζωδιέρ.
ΠΕΤΡΟΣ, παλαιὸς ὑπηρέτης.
ΟΚΤΑΒΙΟΣ, φίλος τοῦ Ἀδριανοῦ.
ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ.
ΛΕΥΚΗ, θυγάτηρ τῆς Κ. Δεζωδιέρ.
ΜΑΤΘΙΑΔΗ ΔΕ ΠΙΕΡΒΑΛ.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὰ περίξ τῆς Ἀδρης.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ, ΛΕΥΚΗ, ΟΚΤΑΒΙΟΣ, ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἡ Κ. Δεζωδιέρ κάθηται ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἡ δὲ Λευκὴ πλησίον αὐτῆς βλέπουσα τὸ ἀκροατήριον· ἐργάζονται δὲ καὶ αἱ δύο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐργαχείρου· ὁ Ὀκτάβιος κάθηται εἰς τὸ βάθος κρατῶν βιβλίον, ἀλλὰ δὲν ἀναγινώσκει, παρατηρεῖ μετ' ἀνησυχίας τὴν Ματθίλδην ἥτις ζωγραφεῖ πλησίον τραπέζης. Καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες φεροῦσι μέγα πένθος. Σιωπὴ . . .
Ἡ Κ. Δεζωδιέρ σκίπτεται, ἀφίνει καὶ πίπτει τὸ ἐργαχείρον ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ δάκρυα καταβρέχουσι τὰς παρειάς της. Ἡ Λευκὴ τὴν παρατηρεῖ περίλυπος, σηκώνεται σπεγγίζει τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς της, τὴν ἀσπάζεται, καὶ πλησιάζει τὸν Ὀκτάβιον ὅστις ἐγείρεται.

ΛΕΥΚΗ. Τί τρομερὸς καιρὸς ἀπόψε! . . τί νὰ γίνωνται ἄρά γε οἱ ταλαίπωροι ψυχράδες αἱ ὁποῖαι ἀνεχώρησαν χθὲς τὸ πρωῒ;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν λιμένα, τοὺς εἶδα ὅτε ἤμην εἰς τὸ παράλιον.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, (κατ' ἰδίαν παρατηροῦσα τὸν ὀρίζοντα.) Ἄλλοτε, ὅτε ἤκουα τρικυμίαν ἀνετριχιάζα, τὸν ἐσυλλογιζόμην, καὶ ἔτρεμα! . . . Σήμερον ὁμῶς τί μὲ μέλει διὰ τὰς τρικυμίας, καὶ τοὺς κινδύνους! . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Ἀλλοίμονον! οὕτω ἀνησυχῶ πλέον!

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὁ ἄνεμος ἦτο τόσο σφοδρὸς ὥστε ἔθραυσε τὸν μέγαν ἱστὸν, ὅστις εὐρίσκετο ἔμπροσθεν τῆς γείτονός μας Ἀναστασίας.

ΛΕΥΚΗ (εἰς τὸν Ὀκτάβιον). Σιωπὴ, μὴν ὁμιλῆτε περὶ τῆς Ἀναστασίας εἰς τὴν μητέρα. Ἐχασε καὶ αὐτὴ τὸν υἱὸν της, πρὸ δύο χρόνων δὲν ἔχει εἰδήσεις του.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν Λευκὴν) Ἄ! ἡ χήρα τοῦ πιλότου, εἶχεν υἱόν;

ΛΕΥΚΗ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν Ὀκτάβιον) Νομίζουν ὅτι ἐχάθη εἰς τὸ ναυάγιον τῆς Ἀμφιτρίτης. Ἀλλὰ ποτὲ μὴ τὸ ἀναφέρετε ἐδῶ . . . τὸ ὄνομα μόνον τῆς Ἀναστασίας κάμνει τὴν μαμμὰν νὰ κλαίῃ . . . Τὴν ἀνεθυμίζει . . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐννοῶ . . . φίλτατε Ἀδριανέ . . . σὺ ὁ φίλος τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ν' ἀποθάνῃ εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, καὶ μετὰ τόσην ἐπιτυχίαν. . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὅτε ὁ κόσμος ἤρχιζε νὰ ἐκτιμᾷ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἔργων καὶ τῶν ἀνακαλύψεων του.

ΛΕΥΚΗ. (πλησιάζουσα τὴν Ματθίλδην καὶ παρατηροῦσα τὴν εἰκόνα) Ἄ, ἰδοὺ αὐτός! ἰδοὺ τὸ γλυκὺ του βλέμμα . . . τὸ ὑπερήφανον ἥθος του! . . . Πρόσεξε μὴ ἴδῃ ἡ μαμμὰ αὐτὴν τὴν εἰκόνα· ὁμοιάζει τόσο ὥστε ἔμπορεῖ νὰ τὴν βλάψῃ. Ὁ ἀδελφέ μου! . . Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πάντοτε;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Παιδίον! . . . (παρατηροῦσα αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί.) Ὅταν εἶσαι μελαγχολικὴ ἔχεις τὰ μάτια του. (Τὴν ἀσπάζεται) Τοῦτον τὸν μῆνα ἐπρόκειτο νὰ ὑπανδρευθῶμεν.

ΛΕΥΚΗ (κατ' ἰδίαν.) Πῶς τὴν κυττάζει!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

(Ἡ ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ βεβουσιμένη εἰς σκέψεις ἐπὶ ἀνακλίντρου, ὁ Ὀκτάβιος κάθηται ἀριστερὰ ἐπὶ ἑτέρου, ὁ ΠΕΤΡΟΣ εἰσέρχεται ἐκ τοῦ βάθους καὶ κλείει τὴν θύραν. ΛΕΥΚΗ. ΜΑΤΘΙΑΔΗ ζωγραφεῖσα)

ΠΕΤΡΟΣ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀφοῦ παρετήρησε τὴν Κ. Δεζωδιέρ.) Κυρία Λευκή. . .

ΛΕΥΚΗ, (τὴν πλησιάζει.) Τί θέλεις Πέτρε;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὁ ἀρχιτέκτων, δηλαδὴ ὁ πρωτομά-

στορὸς ἦλθε δι' ἐκεῖνον τὸν πλαιότοιχον ὁ ὁποῖος ἐκρημνίσθη. . . θέλει νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὴν Κυρίαν.

ΛΕΥΚΗ, (ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν Πέτρον.) Καλά! (προχωρεῖ ὀλίγον πρὸς τὴν μητέρα ἀλλ' ἐπιστρέφει πλησίον τοῦ Πέτρου.) Ἐφερα τὸ σχέδιον τῆς ἀποθήκης τὸ ὁποῖον ἐζήτησα;

ΠΕΤΡΟΣ, (ταπεινῇ τῇ φωνῇ.) Ναί, καὶ λέγει ὅτι δὲν θὰ ἐξοδεύσετε σχεδὸν τίποτε ἐπειδὴ ἡ Κυρία ἔχει ἐδῶ ὅλον τὸ ὑλικόν. . . Προσπαθήσετε νὰ τὴν πείσετε. . . Θὰ πηγαίνῃ νὰ βλέπῃ τοὺς ἐργάτας, καὶ αὐτὸ θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ περιπατῇ καὶ νὰ ἀναπνέῃ καθαρὸν ἀέρα. . . Καλὸν καὶ τοῦτο.

ΛΕΥΚΗ. Δὲν θὰ θελήσῃ.—Τί λέγεις νὰ τὴν ζητήσω νὰ μὲ παραγγείλῃ ὑάλινον στέγασμα διὰ τὰ ἄνθη μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Διὰ τὰς τέσσαρας πορτοκαλέας;

ΛΕΥΚΗ. Θ' ἀποκτήσω καὶ ἄλλας. Ἀλλὰ ὅχι, δὲν πρέπει νὰ τῆς τὸ ζητήσω, διότι θὰ ἐννοήσῃ ὅτι περὶ αὐτῆς φροντίζω, καὶ δὲν θὰ θελήσῃ. Πρέπει νὰ πιστεύσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἀληθοῦς ἐπιθυμίας μου. . . Βλέπεις, Πέτρε, μόνη ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ ἢ μπορεῖ νὰ τὴν καταπείσῃ· δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος.

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί. . . Ἄς τελειώσωμεν ἀμέσως σήμερον αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

ΛΕΥΚΗ. Ἄν παρεκάλουν τὴν Ματθίλδην.

ΠΕΤΡΟΣ. Τὴν Ματθίλδην! αὐτὴ δὲν ἤξεύρει ἄλλο τίποτε εἰμὴ νὰ κλαίῃ.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ νὰ ζωγραφίζῃ ἀριστουργήματα.

ΠΕΤΡ. Πᾶ! τὰ ἀριστουργήματα δὲν παρηγοροῦν.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ὁμως. . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (ἐξεγερθεῖσα.) Τί τρέχει;

ΛΕΥΚΗ, (πλησιάζουσα τὴν μητέρα της.) Μαμμά, ὁ Πέτρος θέλει ἀφεύκτως νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν πρωτομάστορην περὶ τῆς ἀποθήκης τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ κτίσῃς πρὸ τριῶν μηνῶν. . . πρὸ τοῦ δυστυχήματός μας. Τῷ λέγω ὅτι δὲν ἔχεις διάθεσιν νὰ ἐνασχολῇσαι εἰς τοιαῦτα πράγματα, ὅτι τώρα δὲν ἢμπορεῖς νὰ σκεφθῇς περὶ αὐτῶν. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀκούει. . . εἶναι τρελλός. . . θέλει νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπον ἐδῶ. . . λέγει ὅτι δὲν θὰ ἐξοδεύσῃς σχεδὸν τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ, (πλησιάζων.) Τίποτε. . . κυρία, τίποτε.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ὅτι μάλιστα ἢμποροῦν νὰ προσθέσουν εἰς τὸ κτίριον μικρὸν στέγασμα, διὰ τὰ ἄνθη μου, διὰ νὰ ἐνασχολοῦμαι περιποιημένη αὐτά.

ΠΕΤΡΟΣ, (κατ' ἰδίαν.) Πολὺ καλὰ.

ΛΕΥΚΗ. Ὅτι αὐτὸ θὰ μὲ διασκεδάζῃ. Ἄ Θεέ μου! δὲν ἔχω ἀνάγκην διασκεδάσεως. . . δὲν θέλω νὰ διασκεδάσω. . . Καὶ ἔπειτα δὲν ἀγαπῶ πλέον τὰ ἄνθη. (Ἐπαγέρχεται εἰς τὸ μέσον τοῦ θεάτρου.)

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ, (κατ' ἰδίαν.) Ἀγαπητόν μου τέχνην! Αἰωνίως κλαίει! . . τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωῆς

εἶν' ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἡλικίαν της. . . Τὰ ὠραία της χρώματα μαραίνονται. . . (Μεγαλοφώνως.) Ἄλλοτε ἡγάπας τὰ ἄνθη!

ΛΕΥΚΗ. Ναί, τότε. . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Τότε δὲν τὰ ἐπεριποιεῖσο μόνη σου. . . Ἀλλὰ πρέπει τοῦλάχιστον νὰ φυλάζωμεν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡγάπῃς. . . εἶναι προσφιλεῖς ἐνθύμησις. Ὁ Πέτρος ἔχει δίκαιον, κόρη μου, πηγαίνω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὸν πρωτομάστορην.

ΛΕΥΚΗ, (ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Πέτρον.) Ἀκούεις;

ΠΕΤΡΟΣ. Εἶναι συγχωρημένη πονηρία. (Κατ' ἰδίαν.) Εἶναι ὁ δαίμων τοῦ ἀγαθοῦ.

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Πέτρε, πῆγαινε νὰ ἀνοίξῃς τὴν θύραν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑποστατικοῦ. (Ὁ Πέτρος ἐξέρχεται.—Κατ' ἰδίαν.) Ἄς εἶναι, θάρρος. (Μεγαλοφώνως.) Ἐλα, Λευκὴ, πρέπει νὰ δώσῃς τὴν γνώμην σου, ἀφοῦ πρόκειται περὶ σοῦ. (Ἐξέρχεται μετὰ τῆς Λευκῆς.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ, ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ (ἐγχειρόμενος καὶ κλείων τὴν θύραν). Μόνοι, μίαν στιγμὴν, κατὰ τύχην. . . (πλησιάζει τὴν Ματθίλδην ἣτις ἐγείρεται καὶ ἵσταται ἀκίνητος). Πρὸς Θεοῦ, ἀκούσατέ με, σᾶς ἱκετεύω! Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὑποσχεθῶ εἰς τὸν πατέρα σας ὅτι ταχέως θὰ ἐπιστρέψετε πλησίον του. . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Σᾶς τὸ εἶπα ἤδη, θέλω, καὶ πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Πρέπει νὰ κατοικήσετε μὲ τοὺς γονεῖς σας, εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἡ οἰκογένειά μου εἶναι αὐτή. . . ἐκεῖνου τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ὑπανδρευθῶ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐννοῶ νὰ θελήσετε νὰ τὸν κλαύσετε πλησίον τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς μητρὸς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς λύπης· ἀλλὰ μετὰ τρεῖς μῆνας πένθους, νομίζω. . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἄ! Κύριε, ἂν ἦμην χήρα τοῦ θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ φέρω τὸ πένθος τοῦ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Τότε θὰ ἦτο διάφορον. . . ἡ ἐθιμοταξία. . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Καὶ τί ὀνομάζετε ἐθιμοταξίαν; Κλαίω ὁμοῦ μὲ ἐκεῖνους οἵτινες ἔχουν τὴν αὐτὴν λύπην μὲ ἐμέ· ἰδοὺ τί ἐννοῶ ἐγὼ ἐθιμοταξίαν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐχετε χρέος ὡς θυγάτηρ. . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀδριανοῦ εἶναι καὶ μήτηρ μου.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἀλλὰ τέλος ὁ πατήρ σας. . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ὁ πατήρ μου ἐνυμφεύθη ἐκ δευτέρου, εἶναι εὐτυχής. Δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐμοῦ καὶ εἰ-

μαι βεβαία ὅτι ἄνευ τῶν . . . περιττῶν παρατηρήσεων σας . . . ὁ πατήρ μου οὐδὲ κἀν θὰ ἐσκέπτετο νὰ μὲ ἀνακαλέσῃ εἰς Παρίσιους.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὑποφέρει γνωρίζων τὴν σφοδρὰν ἀπελπισίαν σας ! . . . Σὺς ἀγαπᾷ, εἶναι ὑπερήφανος δι' ὑμᾶς, διὰ τὰς ἐπιτυχίας σας. Κατέχετε ἴσπιν θέσιν πρὸς τοὺς περιφημοτέρους καλλιτέχνας, καὶ τὴν καταστρέφετε εἰς δάκρυα καὶ πένθιμον ἀργίαν. . . Ὁ πατήρ σας ἔχει δίκαιον . . . λέγει ὅτι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὴ ἡ τέχνη θὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ, ὅτι δὲν θὰ ἡμπορῇτε πλέον νὰ ζωγραφίζετε . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Αἶ! πολὺ κλά! δὲν θὰ ζωγραφίσω πλέον.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὅτι θὰ ἀσθενήσετε καὶ θ' ἀποθάνετε . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Μάλιστα, θὰ ἀποθάνω.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα . . . Ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ἐπιτυχία σας δὲν τὸ ἐπιτρέπουν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Αἶ! καὶ τί μὲ μέλει τώρα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου! ὁ Ἀδριανὸς δὲν ὑπάρχει πλέον . . . Ἡ ἱκανότης μου! Δὲν ἐπιθυμῶ πλέον (πλησιάζουσα εἰς τὴν τράπεζαν ἐφ' ἧς ἐζωγράφει) εἰμὴ τόσην δύναμιν ὥστε νὰ ἀποτελειώσω τὴν εἰκόνα του. ἔ! πόσον ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ὁμοιάσῃ . . . εἰς περικαλλῇ εἰκόνα νὰ διασώσω τὴν μνήμην του . . . Ἀγαπητὴ ζωγραφία, τελευταῖόν μου ἔργον! . . . Ἀλλὰ . . . ἄνευ ἐκείνου! . . . νὰ διαφιλονεικῶ εἰς τὸν θάνατον τοὺς ἀπολεσθέντας χαρακτῆράς του. Ἄ! εἶναι φοβερόν. (Στηρίζει τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν κλαίει).

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πῶς ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ, νὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ, νὰ τρέχῃ νὰ κάμῃ τὸν γυρὸν τοῦ κόσμου! Πῶς ἡμπορεῖ τις νὰ ταξιδεύῃ ὅταν ἀγαπᾶται! Ἀλλὰ ἐγὼ, Μιτθίλδην, ἂν μὲ ἡγάπας ὀλίγον, ὀλίγον μόνον, ποτὲ δὲν θὰ εἶχα τὴν γενναϊότητα νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω! ὄχι, θὰ ἔζων βλέπων σε ζῶσαν. Δὲν θὰ ὠνειρευόμην οὔτε δόξαν, οὔτε ματαίαν λάμψιν τοῦ ὀνόματός μου . . . Ἡ ἰδική σου γλυκεῖα δόξα θὰ μὲ ἤρκει! οὐδὲν εὐγενέστερον θὰ ἐπεθύμουν παρὰ νὰ σὲ βοηθῶ νὰ λάμπῃς σὺ δι' ἡμᾶς, νὰ σὲ βοηθῶ εἰς τὰ ἔργα σου, θὰ ἐγινόμην ὁ ὑπρέτης τῆς μεγαλοφυΐας σου, καὶ ἡ μετρίοφρων ἐνταυτῷ καὶ ὑπερήφανος αὐτὴ θέσις θὰ μὲ ἤρκει. Ἄ! ἐγὼ δὲν εἶμαι φιλόδοξος . . . ἀγαπῶ! (Ἡ Μιτθίλδην ἐγείρει τὴν κεφαλὴν, καὶ κρύπτει τὴν εἰκόνα ἐντὸς τῆς τραπέζης). Ἀναμφιβόλως σὺς ἡγάπα, εἶχε δι' ὑμᾶς σπουδαίαν ἀγάπην! ἀλλὰ ἂν ἡσθάνετο ἔρωτα, ἀληθῆ ἔρωτα (ἡ Μιτθίλδην ἐγείρεται) ἂν καὶ θυμῶνατε, σὺς τὸ ἐπαναλαμβάνω . . . δὲν θὰ ἀνεχῶρει.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἡγάπων! διότι

ἡ φιλοδοξία του μὲ ἤρεσκε. . . αὐτὴ ἡ δίψα τῆς φήμης, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ φέρῃ ἀξιοπρεπῶς ὄνομα ἤδη ἐνδοξον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Ἐπρωτίμα, λέγετε, νὰ κινδυνεύσῃ, νὰ καταφρονήσῃ μυρίους θανάτους ἢ νὰ μένῃ ἄχρηστος καὶ ἀγνωστος πλησίον μου. Ἀλλὰ αὐτὴ ἦτο δι' ἐμὲ ἡ ἀξία του, αὐτὴ ἡ τόλμη μὲ εἴλκυσε πρὸς αὐτόν. Ὁ Ἀδριανὸς δὲν μὲ ἡγάπα! Αὐτὸ θέλετε ἐπιμόνως νὰ μὲ εἰπῇτε! ἔστω. . . Τὸ ἐνόησα καὶ σὺς ἀπαντῶ ὅτι προτιμῶ τὴν ἡρωϊκὴν ἐκείνην ἀδιαφορίαν, τὴν ἐνδοξον ἐκείνην ἐγκατάλειψιν, ἢ τὸ ἀποκλειστικὸν πάθος, τὴν αἰωνίαν τρυφερότητα τὴν ὁποῖαν πᾶς ἄλλος θὰ ἐτόλμα νὰ μὲ προσφέρῃ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Εἶσαι ἄδικος, Μιτθίλδην, δὲν ἔξισα τοσαύτην ἀγανάκτησιν. Κατὰ τί σὲ προσέβαλα τόσον σκληρῶς;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, (μετ' ὀργῆς.) Μὲ ἀγαπᾷς.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Καὶ τοῦτο εἶναι ἔγκλημα;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ναί! . . . διότι κλαίω τὸν φίλον σου.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Δὲν τὸν ἐγνωρίζετε ἀκόμη ἐν ᾧ σὺς ἡγάπων ἤδη. Τότε ὁ ἔρωτός μου δὲν σὺς παρώργιζε.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. (ἀποτόμως.) Ἐγέλων μὲ αὐτόν.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. ὦ! εἰσθε ἀνηλεῆς! Θέλετε λοιπὸν νὰ μὲ ἀπελπίσετε; . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἀφοῦ σὺς θέλετε νὰ μὲ παρηγορήσετε! . . . δὲν αἰσθάνεσθε λοιπὸν ὅτι αἱ ἐλπίδες σας μὲ προσβάλλουν καὶ μὲ ταπεινώνουν; Νὰ ὁμιλήτε περὶ ἔρωτος, ἐν ᾧ ἐγὼ κλαίω, εἶναι ὥς νὰ μὲ λέγετε ὅτι ἔχω καρδίαν ἄπιστον, ὅτι δὲν ἔχω μνήμην, δὲν ἔχω θρησκείαν, δὲν ἔχω αἰδῶ! . . . Ἀλλ' εἰς ἐπαρηγορούμην θὰ ἤμην ἑλεεινὴ, θὰ ἐμίσειον τὸν ἑαυτόν μου! . . . Ἡ ἀπελπισία τώρα εἶναι ἡ μόνη μου ἀξία! ζῶ μόνον διὰ νὰ διατηρῶ εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν μνήμην, τὴν εἰκόνα του, διὰ νὰ ἐξακολουθῶ τὰς σκέψεις του! ζῶ διὰ νὰ τὸν ἐπικαλοῦμαι, νὰ τὸν κλαίω, νὰ τὸν ἀγαπῶ! . . . Καὶ ἔρχεσθε . . . καὶ τολμᾶτε! . . . (Διέρχεται τὴν σκηνήν.) ἔ! αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ ἐξαγριώνει! . . . Τολμᾶτε νὰ μὲ εἰπῇτε, εἰς ἐμὲ: «Σὺς ἀγαπῶ, λησμονήσατέ τον, ὡς τὸν λησμονήσωμεν ὁμοῦ!» Καὶ ἀπορεῖτε διότι ἐργίζομαι! . . . ὦ! ἀλλ' ἐγὼ ἀπορῶ διότι τόσην ὥραν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σὺς ἀκούω! ἔρχεται ἐδῶ νὰ ἀριθμήσῃ τὰ δάκρυά μου καὶ νὰ μάθῃ ἂν ἀρχίζουν νὰ ξηραίνωνται καὶ ἐλπίζει. . . εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐλπίζῃ . . . καὶ τολμᾷ νὰ ὀνειρεύεται ὅτι θὰ μὲ παρηγορήσῃ. . . διότι μὲ ἀγαπᾷ αὐτὸς, καὶ θὰ κατορθώσῃ νὰ μὲ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ἀδριανὸς δὲν μὲ ἡγάπα! . . . Ἀδριανέ! ὦ Θεέ μου! Αὐτὸς ἦτο ὁ φίλος σου;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἠσυχάσετε, σὺς ἱκετεύω! ἔχω ἄδικον . . . ἀλλὰ εἶμαι τόσον δυστυχὴς βλέπων ὅτι ὑποφέρετε! . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Θέλω νὰ ὑποφέρω.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὁ Θεὸς εἶναι μάρτυς μου ὅτι καὶ

τὴν ζωὴν μου θὰ ἐδίδα διὰ νὰ σᾶς σώσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπελπισίαν ἣτις σᾶς θανατόνει.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Δὲν θέλω κάνεις νὰ μὲ σώσῃ, δὲν θέλω κάνεις νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ἐμὲ, δὲν θέλω κάνεις νὰ μὲ ἀγαπᾷ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ματθίλδη!

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἀφήσατέ με! Ἀφήσατέ με! (Ἐξέρχεται βιαίως, ἡ θύρα μένει ἀνοιχτὴ καὶ φαίνεται ὁ Πέτρος κρατῶν σάρωθρον ἐκ πτερῶν.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, ΟΚΤΑΒΙΟΣ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Πρὸς Θεοῦ! . . . (Καταβαίνει τὴν σκηνὴν, δεξιὰ.) Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ἐγκαταλείψω! . . . Αὐτὴ ἡ ἀπελπισία εἶναι τρέλλα. . . Ὅλην τῆς τὴν δύναμιν καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν τὰς μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ! . .

ΠΕΤΡΟΣ. Καταθέτει τὸ σάρωθρον καὶ κλείει τὴν θύραν.) Τί τρέχει λοιπὸν; Τὴν πειράζετε.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Προσπαθῶ νὰ τὴν παρηγορήσω.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ παρηγορηθῇ! . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἀλλὰ δὲν βλέπεις, Πέτρε, πόσον ἡ λύπη τὴν ἠφάνισε; . . πόσον ἥλλαξε; πόσον ἐγίνεν ὠχρά!

ΠΕΤΡΟΣ. Τί σᾶς μέλει; Δότε με τὴν ἄδειαν, τέκνον μου, νὰ σᾶς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς. Δὲν κάμνετε καλὰ ν' ἀγαπᾶτε τὴν κυρίαν Πιερβάλ. Ἦτο ἡ μνηστὴ τοῦ Ἀδριανοῦ πρέπει νὰ τὴν σεβασθῇτε! . . . Καὶ ἐπειτα εἶναι γυνὴ ἣτις δὲν σᾶς ἀρμόζει· σὺς μονογενὴς υἱὸς τοῦ πλουσιωτέρου μας ναυπηγοῦ, πρέπει νὰ ζήσετε εἰς τὸ ἄβρ, ἡσυχως, ἐμπορικῶς εὐτυχῆς· πρέπει νὰ νυμφευθῇτε μικρὰν καλὴν νέαν, ἄνευ μεγαλοφυΐας, ἣτις θὰ ἔχῃ μὲν πνεῦμα, δὲν θὰ εἶναι ὁμως καλλιτέχνης, δὲν θὰ κάμῃ μὲν τὴν εἰκόνα σας, ἀλλὰ οὔτε οὐδενὸς ἄλλου, καὶ μόνον ὑμᾶς θ' ἀγαπᾷ. Ἐγὼ γνωρίζω αὐτὰ τὰ πράγματα, αὐτὴ ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (κάθεται δεξιὰ) Ἐχεις δίκαιον, Πέτρε, πρέπει νὰ τὴν λησμονήσω.

ΠΕΤΡΟΣ. Ὑπάρχουν τόσαι ἄλλαι νέαι! Διὰ τί ἐπιμένετε εἰς αὐτὴν ἣτις δὲν σᾶς θέλει;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Θ' ἀναχωρήσω ἀπόψε.

ΠΕΤΡΟΣ (δυσηρηστημένος.) Διὰ τί ν' ἀναχωρήσετε;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Τῇ προζενῶ δυσἀρέσκειαν.

ΠΕΤΡΟΣ (μετὰ πονηρίας) Δὲν προξενεῖτε δυσἀρέσκειαν εἰς ὅλους ἐδῶ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Τί ἐννοεῖς;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐννοῶ ὅτι εἶναι καὶ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα εἰσθε πολὺ εὐχάριστος . . . εἰς ἐμὲ . . . παρδειγματος χάριν . . . εἰς τὴν Κυρίαν . . . εἰς τὴν Κυρίαν Λευκὴν . . . ἰδοὺ ἀξιόραστος κόρη! . . . ναί

μὲν δὲν τὴν ἐπαινοῦν εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἰς τὴν Ἀστὴν, ἀλλὰ . . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ναί, νομίζω ὅτι θὰ γίνῃ ὥραία.

ΠΕΤΡΟΣ. (κατ' ἰδίαν) Θὰ γίνῃ! . . . βλέπω καὶ τὰς θέλει ἐτοιμοὺς τὰς ὥραιας . . . Δὲν ὑποπτεύεται ὅτι ἡ μικρὰ Λευκὴ τὸν ἀγαπᾷ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐχει ἤδη πολὺ πνεῦμα.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ παιδεῖαν! καὶ εἶναι τόσον εὐθυμος ὅταν δὲν εἶναι λυπημένη! . . . Ἄ! αὐτὴ ἂν ἤθελε κάνεις νὰ τὴν παρηγορήσῃ δὲν θὰ ἐφαίνετο ἀπότομος (ὁ Ὀκτάβιος σιωπᾷ.) (κατ' ἰδίαν) Δὲν ἐννοεῖ . . . δὲν βλέπει τίποτε. Δίκαιον ἔχουν νὰ λέγουν ὅτι ὁ ἔρως εἶναι τυφλός . . . δι' ὅλα.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Πέτρε, αὐριον θὰ εἶμαι εἰς Παρισίους.

ΠΕΤΡΟΣ. Αὐριον;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἄν ἡ Κυρία δὲ Πιερβάλ ἀσθενήσῃ, ἡ ἡ Κυρία Δεζωδιέρ ἔχει ἀνάγκην ἐμοῦ γράψε με.

ΠΕΤΡΟΣ. Νὰ παρηγορῇ τις καὶ νὰ διασκεδάζῃ τρεῖς γυναῖκας ἀπελπισμένας δὲν εἶναι εὐκαλόν, καὶ τώρα ποῦ θὰ εἶμαι μόνος. . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Νὰ εἰσαι βέβαιος ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω· ἀνετράφην εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ σας Ἀδριανοῦ, καὶ ἂν δὲν εἶμαι μέλος τῆς οἰκογενείας . . .

ΠΕΤΡΟΣ. ὦ! ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι διὰ νὰ ᾤναι τις μέλος οἰκογενείας.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Εἶμαι ὁμως κατὰ τὴν καρδίαν, τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν μνήμην.

ΠΕΤΡΟΣ. (κατ' ἰδίαν) Τί ἀνόητος ποῦ εἶναι!

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὁ Ἀδριανὸς μὲ μετεχειρίζετο ὡς ἀδελφόν του, θὰ εἶμαι υἱὸς διὰ τὴν μητέρα του.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ζητῶ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Κάμε εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἡμπορέσω νὰ ἀναχωρήσω ἀπόψε. (ἔξέρχεται)

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η ΝΕΑ ΑΜΕΡΙΚΗ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. 509.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ αἱματόφυρτος Κανσάς.

— Καὶ ἀπὸ ποῖον τόπον εἶσαι, Σάμ;

Ταύτην τὴν ἐρώτησιν ἀπέτεινε πρὸς νέον μαῦρον τριακονταπέντε ἐτῶν φαιδρὸν καὶ ἐξυπνον, ξυρίζοντά με μετὰ σπανιωτάτης ἐλαφρίας, κονίζοντα τὸ πρόσωπον καὶ περιχέοντα τὴν κεφαλὴν μου μὲ ἀνθόνερρον. Ἐγίνοντο δὲ ταῦτα εἰς Ἀηβενουόρθ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Planters.